

Onomastica românească sub influența modei lingvistice europene

Elena-Camelia ZĂBAVĂ

Dicționarul Explicativ al Limbii Române definește moda ca fiind „obicei, deprindere colectivă, specifică la un moment dat unui mediu social; gust, preferință generalizată la un moment dat pentru un anumit fel de a se îmbrăca”. Alături de explicația substantivului *modă*, același dicționar ne oferă și explicația locuțiunii adjectivale *la modă*: „care corespunde gustului într-un anumit moment, care se folosește frecvent la un moment dat, modern, de actualitate, actual.” (DEX: 1998, sv. modă).

În viața noastră de zi cu zi moda moda își pune tot mai accentuat amprenta. Nici în onomastică nu a trecut neobservată această influență.

Astfel, în anul 2006 apărea la editura Paralela 45 din Pitești cartea profesorului clujean G. Gruică, intitulată deosebit de sugestiv *Moda lingvistică 2007. Norma, uzul și abuzul*. Pentru că de la început un asemenea titlu provoacă unele nedumeriri, autorul face câteva precizări încă din prefață.

S-a optat pentru *moda lingvistică* „prin analogie cu cea vestimentară, întrucât și aici funcționează același joc între imuabil și efemer, între aventura novatoare și cuminența tradiționalistă, în aceeași atmosferă de mimetism frenetic, dar și de contestare vehementă. Ca și în vestimentație, nu tot ce *se poartă* la un moment dat este bun, corect și frumos, dar nici nu trebuie automat respins orice iese din obișnuința noastră lingvistică sau contravine gustului personal.” (G. Gruică: 2006, p. 9).

Dacă moda vestimentară nu ia în calcul felul în care se îmbracă cei cu posibilități scăzute, supuși unor constrângeri materiale poate prea severe pentru a mai lăsa loc unor opțiuni de modernitate și rafinament, moda lingvistică se referă la exprimarea oamenilor instruiți, cu o anumită educație lingvistică și care își propun să respecte normele limbii literare. Prin urmare, atât moda vestimentară, cât și cea lingvistică au în vedere un anumit mediu sociocultural, așa-zisa *lume bună*.

Lingvistul clujean alege spre analiză limbajul presei scrise și audiovizuale, considerându-l „cel mai concludent, prin dinamica și varietatea manifestărilor sale, prin marea sa receptivitate la inovația lingvistică, bună sau rea” (G. Gruică: 2006, p. 9), dar subliniază că există mai multe posibilități de sondare a *pieței lingvistice* pentru a vedea *ce se poartă*.

„Tot prin analogie cu moda vestimentară, și cea lingvistică trebuie datată”, spune profesorul G. Gruică în studiul menționat, „deoarece stă sub același semn al vremelniceii”. De aceea, se explică în continuare, nu s-a ales ca an de referință 2001, pentru că „deși începutul de secol și de mileniu reprezenta un hotar temporal extrem de important, el nu era totuși o instanță cu prerogative ferme pentru condiții

ultimative și sentințe executorii. În schimb, anul 2007 este anul planificat al intrării noastre în Uniunea Europeană, conform *contractului* pe care îl avem cu Europa, și, din această perspectivă, are calitățile amintite.” (G. Gruită: 2006, p. 10).

Pornind de la această idee, articolul de față își propune să urmărească ultima linie a modei în onomastica românească. Și pentru că moda se adresează, după cum s-a subliniat mai sus, unui anumit segment social și cultural, în demersul nostru vom lua în calcul doar elemente de onomastică urbană. Ramurile la care vom face referință sunt: antroponimia, zoonimia și toponimia, deoarece acestea par cele mai supuse capriciilor modei; așadar vom urmări în ce măsură se verifică această ipoteză la fiecare dintre ele. Facem însă precizarea că nu vom analiza în totalitate subdomeniile amintite, ci vom avea în vedere numai unele aspecte ale lor, mai exact cele expuse schimbărilor.

Antroponimie

Între numele proprii, numele de persoană, mai exact prenumele sunt cele mai supuse inovației și presiunii modei. Ocazional, o persoană poate primi un nume străin, din afara sistemului, nume care poate dispărea odată cu persoana sau care poate fi transmis altor persoane din același mediu, fiind astfel acceptat de sistemul de denotație românesc, în cadrul căruia de acum înainte poate întemeia o tradiție. Din acest punct de vedere inventarul prenumelor are un caracter deschis, dinamic. (D. Tomescu: 2001, p.6).

Analizând procesul de modernizare a sistemului prenumelor românești, Al. Cristureanu constată, la sfârșitul anilor '60, existența a trei surse principale manifestate în această direcție, care se concretizează în trei mari grupe ce cuprind: prenume de origine latină; prenume de proveniență cultă occidentală; prenume de proveniență cultă românească (Cristureanu: 1969, p. 21). Prima grupă, prenumele latine de tipul *Aurel, Aurelia, Cornel, Cornelia, Liviu, Remus, Romulus, Titus, Traian* etc. au apărut în cercul intelectualității românești din Transilvania, prin a doua jumătate a secolului al XIX-lea, ca o replică dată oficialităților austro-ungare, care tindeau să maghiarizeze prenumele românilor. De la intelectualii ardeleni aceste prenume au cunoscut o răspândire treptată în toate mediile sociale și în toate provinciile românești, fiind acceptate cu oarecare ușurință datorită noutății și valorii lor evocative (Cristureanu: 1969, p. 21-23). A doua grupă o constituie prenumele culte de tip occidental (preluate mai ales din onomastica romană, germanică și rusească) a căror apariție a fost favorizată de transformările sociale, politice și culturale din secolul trecut. Și aceste prenume apar mai întâi în mediul intelectualilor, pătrunzând apoi în mase, cu precădere la oraș (Cristureanu: 1969, p. 24-25). Prenumele de origine cultă românească, cea de-a treia grupă identificată, au ca sursă de proveniență istoria și literatura națională: *Bogdan, Vlad, Răzvan, Despina, Radu, Tudor; Călin, Dan, Doina, Monica, Rodica* etc., unele sunt derivate sau hipocoristice ale unor nume românești vechi sau moderne: *Dana, Danela, Puica, Sănduciu; Anda, Andi, Lena, Dinu, Nelu, Nicu, Sandu* etc., alte prenume sunt aduse ca inovații dintr-o zonă geografică în alta sau sunt la origine substantive comune românești: *Afina, Brândușa, Crina, Codruț, Codruța, Crenguța* etc. (Cristureanu: 1969, p. 26-43).

Din totdeauna oamenii au manifestat un interes deosebit pentru numele pe care aveau să le dea copiilor lor. Criteriul după care se ghidau în acest demers a fost definit de etnologi *nomen est omen*¹. Ideea că între nume și posesorul lui se stabilește o legătură a existat în toate timpurile. Iorgu Iordan asociază această legătură cu aceea „de la cauză la efect, de fapt de la dorință la realizarea dorinței”. (Iordan: 1979, p. 42.)

La români, un rol hotărâtor în alegerea numelui nou-născutului l-a avut și îl mai are încă tradiția, acea lege nescrisă care continuă să reziste unor tendințe novatoare. Conform acesteia copilul va purta fie numele unuia dintre părinții spirituali, nașii, sau numele unuia dintre copiii nașilor, fie numele unuia dintre părinții naturali ori numele unuia dintre bunici, al unui unchi sau al unei mătuși. În felul acesta se asigură o tradiție de continuitate în sistemul românesc de denotație personală, tradiție care se bazează pe aceleași criterii de solidaritate familială, menită să păstreze vie amintirea ascendenților dispăruți, capabilă în același timp să limiteze într-o anumită măsură tendința de modernizare care se face puternic simțită în sfera numelor de botez în ultimul timp.

Atribuirea numelui unui nou născut este un act de voință din partea părinților, de aceea opțiunea acestora de a rămâne conservatori, urmând tradiția, sau de a fi în pas cu moda este subiectivă.

În urma cercetărilor întreprinse în domeniu, Teodor Oancă recunoaște trei tendințe principale care se manifestă în antroponimia românească actuală: 1. negarea (într-o oarecare măsură) a antroponimelor românești tradiționale – cu deosebire în mediile orășenești – și înlocuirea lor tot mai mult cu forme diminutive și hipocoristice; 2. interesul manifestat pentru unele nume străine; 3. înmulțirea cuvintelor care alcătuiesc numele personal, atât la acordarea numelui nou născutului, cât și ulterior, la cerere. (Oancă: 1995, p.7).

Tendințele novatoare de care aminteam mai sus se manifestă prin impunerea dorinței părinților de a atribui copilului nou-născut un nume preferat de ei. Asistăm în asemenea cazuri la un fenomen deosebit de interesant pentru lingviști și sociologi și anume împletirea tradiției cu exprimarea voinței părinților, fenomen care se concretizează prin a acorda copilului un nume format din două sau mai multe cuvinte.

Moda acestor prenume duble apare mai întâi la oraș, în rândul intelectualilor, ca apoi, prin imitație să se extindă și la alte categorii socioprofessionale din mediul urban și rural. Obiceiul de a da copilului numele nașilor a contribuit și el la extinderea fenomenului acolo unde se obișnuiește ca tinerii căsătoriți să aibă doi nași (îndeosebi zona Ardealului). Trebuie menționat faptul că dintre cuvintele care alcătuiesc prenumele, de cele mai multe ori numai unul este activ. Câteodată se impune în uz numai o formă diminutivală sau un hipocoristic. Uneori activează un

¹ Iorgu Iordan în articolul *Influența modei asupra numelor de persoane*, publicat în revista „Limba Română”, nr. 1, 1979, p. 41-49, dă formulei *nomen est omen* o traducere mai liberă „de numele omului depinde soarta lui”. Astfel, lingvistul subliniază că numele reprezintă o adevărată urare pentru cel care-l poartă: „De aceea se alegeau nume care exprimau în modul cel mai clar dorința părinților ca odrasla lor să fie personificarea a tot ce este bun, frumos, înălțător etc.” (p.42).

cu totul alt nume (impus de dorința unuia dintre părinți) decât cele înregistrate în actele oficiale: un copil care se numește Marius Șerban, dar i se spune Andrei.

Alături de ceea ce numesc antoponomaștii nume duble se înregistrează o serie de prenume alcătuite din trei sau patru termeni, uneori chiar din cinci elemente: *Gabriel-Cosmin-Marian, Ana-Maria-Lorena, Oana-Mihaela-Coralia, Emanuel-Andrei-Ion, Simona-Aura-Ileana, Alina-Ionela-Mariana, Elena-Marinela-Delia, Ioana-Florina-Cristina, Livia-Mariana-Cristi; Paul-Mihai-Georgian-Ștefan, Felicia-Mia-Elena-Vetiria, Bogdan-Ioan-Gheorghe-Traian; Marius-Daniel-Iulian-Sorin-Laurențiu, Cătălin-Horia-Titel-Mircea-Virgil.*

Studiind antroponimia de pe întreg teritoriul țării cu ajutorul metodei statistice, reputatul onomast Gh. Bolocan apreciază că după anul 1992 s-au înmulțit sensibil prenumele duble; din întregul inventar de nume de botez dintre anii 1995-1999 în jur de 40% sunt nume duble. În majoritatea cazurilor, cel de-al doilea nume este preluat din inventarul apusean (Anglia, Italia, Franța, Spania) și din America și se adaugă unui nume vechi din onomasticonul românesc: Alexandru-Mario, Mihai-Robert, Nicolae-Roberto, Petre-Orlando, Ana-Miruna, Ioana-Carla, Maria-Mirabella etc. (Bolocan: 1999, p.374).

Alăturarea a două sau mai multe prenume nu se face după criteriile lingvistice sau geografice, ci mai degrabă după unele socioculturale (gradul de instrucție al părinților, mediul și nu în ultimul rând, criteriul estetic).

Prenumele românești actuale pot fi clasificate din punctul de vedere al originii în mai multe grupe: a) nume mitologice: *Cassandra, Delia, Diana, Elena, Nestor, Olimpia, Oreste etc.*; b) nume biblice și de sfinți: *Adam, Eva, Gabriel, Lazăr, Maria, Magdalena, Matei, Eleonora, Filip, Natalia etc.*; c) nume din Roma antică: *Adrian, Cecilia, Lavinia, Liviu, Lucreția etc.*; d) nume medievale: *Adela, Angelica, Bianca, Sigismund etc.*; e) nume istorice: *Agripina, Alexandra, Ștefan, Teodor etc.*; f) nume exotice: *Carmen, Dalia, Greta, Mirela, Tania; Ursula etc.* (*ibidem*, p. 390). Aceste nume pot funcționa ca atare sau prin forme hipocoritice sau diminutive. De asemenea, există tendința de a „cosmetiza” prenumele obișnuite prin prescurtări și prin transformări grafice nespecifice limbii române: *Any (Anișoara), Betty (Elisabeta), Fanny (Ștefania), Jenny (Ioana, Eugenia), Johnny (Ion), Mary (Maria), Miky (Mihaela), Nelly (Ioana, Elena), Vally (Valeria, Vasilica).*

Atunci când se discută despre importanța alegerii numelui unui viitor om trebuie avut în vedere și criteriul estetic, pus în evidență de opțiunea fermă a unuia dintre părinți, pentru că pot apărea situații în care, fără să-și dea seama, unii părinți își marchează pe toată viața copilul, impunându-i un nume ce simbolizează concepțiile lor politice, filosofice, artistice etc.

Numele constituie o parte din viața unui individ și nu trebuie să-i știrbească personalitatea. Nu este normal ca omul să se jeneze de numele pe care îl poartă. Acesta este un dar, nu o povară; părinților le revine responsabilitatea (pe care trebuie să și-o asume!) alegerii unor nume care să nu se transforme în ceva greu de acceptat și de suportat pentru adultul de mai târziu. Tendințele de primenire a fondului de prenume se pot manifesta și fără urmări adânci în antroponimie.

Considerând moda un produs al tuturor condițiilor de viață ale omului (economice, sociale, politice și culturale), Iorgu Iordan afirma „că un fel de modă, ca stare de spirit, a intervenit chiar de la început, când el [omul- n.n.] gândea metaforic.

Altfel spus, el acționa sub imperiul unui impuls, căruia nu-i putea rezista, la alegerea unui nume pentru copiii săi. Cu vremea, criteriile, adică *moda*, s-au schimbat [...] Ar urma, logic vorbind, ca, odată cu trecerea timpului, și ultima modă, cea mai autentică dintre toate, să facă loc alteia.” (Jordan: 1979, p. 49).

Zoonimia

Numele proprii de animale, un sector mai puțin studiat în onomasiologia românească, formează o subclasă onomastică al cărei inventar cuprinde foste apelative (substantive și adjective substantivizate) și nume de persoană transferate în zoonimie. (Tomescu: 1998, p. 61).

Pentru această categorie onomastică rămâne fundamental studiul lui Ștefan Pașca, realizat pe baza răspunsurilor la *Chestionarul IV, al Muzeului Limbii Române*, care urmărea adunarea de nume proprii, deci și a numelor de animale. Concluzia la care se ajunge este că: „Numele de animale, în cea mai mare parte, sunt evaluate la această funcțiune de la adjective sau apelative din graiul comun, atunci când nu sunt nume de persoană sau nume proprii de animale luate din limbi streine.” (Pașca: 1936, p. 152).

Conform răspunsurilor la chestionar, Șt. Pașca stabilește următoarele criterii de acordare a numelor de animale: a) după ziua în care s-au născut (valabil în special pentru vite); b) după culoare; c) după o particularitate fizică; d) după temperament; e) nume care indică rasa sau originea; f) prin asemănare cu o caracteristică a altor animale; g) după nume de flori; h) după nume de persoană.

Este deosebit de interesant din punct de vedere sociolingvistic să se cunoască cu exactitate care sunt preferințele oamenilor de a numi animalele din jurul lor, precum și care sunt criteriile după care fac acest lucru. Din totdeauna posesorii animalelor au avut libertatea de a-și manifesta propriile preferințe onomastice. Așadar, și zoonimele, ca și antroponimele, se găsesc sub incidența modei. În studiul său, Ștefan Pașca vorbește despre câini care poartă nume celebre din politica vremii: „În timpul războiului mondial, foarte adesea, țărani români din satele mai ridicate din Ardeal își numeau câinii *Hindenburg*, *Tisa*, *Vilmoș* ... iar în vremea frământărilor sociale de după războiu, *Lenin*, *Troțchi*”. (Pașca: 1936, p. 155). În acest sens, din inventarul zoonimelor alcătuit de Șt. Pașca mai putem aminti câinii *Brătianu*, *Friț*, *Mircea*; bivolii *Carol* și *Petru*; caii *Arpad*, *Cezar*, *Iancu*.

Un alt lingvist preocupat de importanța studierii numelor de animale domestice este Grigore Brâncuș, care publică o cercetare bazată pe o anchetă de teren efectuată în anul 1964 într-un grup de sate din nordul județului Gorj. (Brâncuș: 1967, p. 169-175). În urma acestei anchete se constată că, în general, denumirea animalelor domestice din această zonă se face după aceleași criterii enumerate și analizate de Șt. Pașca.

Principiul de la care se pleacă este acela că „onomastica animalelor domestice nu trebuie considerată întru totul separat de antroponomastică.” (Brâncuș: 1967, p.169). Studiul face o clasificare a zoonimelor în funcție de criteriile care au stat la baza acordării lor. Foarte interesante sunt numele de persoană (forme de bază, diminutive sau hipocoristice) care se dau animalelor domestice, după cum la fel de interesant este și faptul că astfel de nume se dau îndeosebi câinilor și pisicilor. De

asemenea, cercetătorul constată că „unele nume de acest fel sunt noi, după cum noi sunt și în antroponomastică, ceea ce dovedește că și în denotația animalelor există tendința de a se da nume rare, mai puțin sau deloc tocite de «uzură».” (Brâncuș: 1967, p. 172). Este pentru prima dată când se face o corelație între tendința de înnoire a sistemului antroponimic și zoonimie și se evidențiază existența unui transfer de nume din plan antroponimic în plan zoonimic. Spre exemplu, câinii sunt purtători ai celor mai diverse nume de persoană. Ei poartă nume de personalități celebre din istorie, nume din mitologie, folclor sau literatura cultă². Redăm în continuare câteva nume de câini din lista publicată de Gr. Brâncuș: *Adolf, Caizăr, Cato, Corbea, Cozma, Fidel, Franț, Friț, Hanibal, Hector, Horia, Nero, Osman, Patrocle, Samson, Sultan, Terente, Vidra, Vlaicu* etc.

Studierea numelor animalelor este o operațiune mai dificilă deoarece înregistrările acestora sunt puține și se referă în general la animalele de rasă participante la concursuri. Adeseori acestea au nume paralele, adică numele oficial cu care este înregistrat și care este folosit numai la concursuri, în timp ce acasă animalul poartă un alt nume, la care și răspunde de fapt.

În mediul urban, în zilele noastre, în alegerea unui nume pentru animalele de companie, se mai păstrează prea puțin criteriile semnalate în studiile discutate mai sus. Se întâlnesc din ce în ce mai rar nume care indică culoarea: *Albița, Albișoara, Bălăioara, Negruțu* (cu varianta *Blacky*), *Tigrișor* etc. sau nume care indică anumite caracteristici ale animalului: *Pufi, Pufulete* (are blănița pufoasă), *Curaj* (este un câine foarte curajos).

Trebuie menționată și tendința de păstrare totuși a unor nume deja consacrate: *Nero, Leo, Rex, Dona, Lola, Pufi, Bobiță, Doli, Dixi, Lady, Tuți; Miți, Piți*.

Un alt criteriu după care ia naștere un zoonim este starea de spirit a posesorului animalului. Se întâlnesc astfel nume de câini ca : *Bomba, Macara*. Alteori animalul poartă numele după locul unde a fost găsit de noul stăpân; astfel un câine se numește *Consul* după numele benzinăriei în jurul căreia rătăcea.

Foarte interseantă devine situația în cazul pisicilor și câinilor „comunitari” din jurul blocurilor. Neexistând un stăpân unic, aici are loc o impunere treptată a unui nume, fapt ce ar presupune și o acceptare din partea mai multor vecini. În jurul blocurilor se mai întâlnesc câini care poartă numele *Fetița, Vulpița* sau *Negruța*. Am întâlnit un caz interesant, în care un câine și-a găsit adăpost într-o parcare, bucurându-se de atenția mai multor oameni care îl hrăneau. Fiind foarte prietenos, câinele începe să fie îngrijit de locatarii mai multor blocuri. În felul acesta el a primit nu un singur nume, ci mai multe: unii îi spun *Codiță*, alții *Calu*, alții *Țăpligă* sau *Țăpi* (pentru că atunci când l-au găsit era foarte slab). Interesant este faptul că el conștientizează și răspunde la fiecare din aceste nume și recunoaște ca stăpân mai multe persoane.

O altă trăsătură a zoonimiei urbane ar mai fi tendința de transmitere a numelui de la o generație de animal la alta. Se întâlnesc astfel nume de pisici ca *Nadia* (informatorul spune că toate pisicile pe care le-a avut s-au numit *Nadia*) sau *Chat* (a

² Istoria, mitologia, folclorul și literatura cultă au stat și la baza înnoirii și modernizării inventarului numelor de botez românești.

mai avut o pisică pe care o chema așa) ori *Mișa* numele unei cățelușe pe al cărei tată îl cheamă *Mișu*.

În general, în mediul urban, numele animalului de casă sau de curte este dat în funcție de gradul de instrucție al stăpânului, dar și de starea de spirit de moment a acestuia. Dacă stăpânul nu se află într-un moment de inspirație, atunci un câine poate primi numele *Câine* sau *Cățel*.

Toponimia

Aceasta este cunoscută ca ramura cea mai stabilă a onomasticii. Dintre elementele acestui sector, numele de străzi sunt cele mai supuse schimbării. Denumirea sau schimbarea denumirii lor nu se subordonează modei sau criteriilor estetice, ci mai degrabă unor criterii politice și sociale.

Străzile, cu numele lor, pot oferi date și informații valoroase pentru cercetători, constituindu-se într-un reper istorico-geografic deosebit de important pentru fiecare așezare umană în parte.

Schimbările majore ale numelor de străzi au loc paralel cu schimbările politice. De aceea este foarte cunoscut faptul că în timpul unui regim politic străzile poartă un nume care reflectă într-o oarecare măsură tendințele politicii respectivei puteri, pentru ca odată cu căderea regimului să se schimbe radical și numele străzilor. De exemplu, înainte de comunism, întânim nume de străzi³ ca: *Eroilor*, *I. C. Duca*, *Frați Golești*, *Târgului*, *Carol*, *Amaradiei*, *Modei* etc. Autoritățile comuniste la putere modifică denumirea străzilor și astfel strada *Eroilor* devine *I. C. Frimu*, bulevardul *I. C. Duca* devine bulevardul *Mureș*, *Frați Golești* – *Reforma Agrară*, *Carol* – bulevardul *Republicii*, strada *Păltiniș* ia numele de strada *Jdanov*, iar *Amaradiei* devine *I. P. Pavlov*. Odată cu înlăturarea comunismului de la putere se modifică și nomenclatorul stradal, în cea mai mare parte străzile își recapătă denumirea dinainte de comunism, reapărând străzile *Eroilor*, *Frați Golești*, *Carol*, *Amaradiei* etc. Sunt însă și situații în care străzile își păstrează numele primite în vechiul regim: *Spaniei*, *Milcov*, *Iancu Jianu*, *Rovine*, *Simion Bărnuțiu*; așa cum se înregistrează și modificări ce reflectă realitatea postdecembristă, cum ar fi strada *Corneliu Coposu*.

În concluzie, în cazul antroponimelor și zoonimelor se iau în calcul factori sociali, culturali și estetici, numele de persoană și cele de animale de companie supunându-se astfel capriciilor modei. Numele unei persoane sau numele unui animal este stabilit de către o altă persoană, în timp ce numele unei străzi este propus și aprobat de către o comisie compusă din specialiști în istorie, sociologie și lingvistică. Altfel spus, numirea unei persoane sau a unui animal este subiectivă, în vreme ce denumirea unei străzi se subordonează unor cu totul alte criterii decât subiectivitatea.

³ Exemplele de hodonime (nume de străzi) sunt luate în totalitate din nomenclatorul stradal al municipiului Craiova.

Bibliografie

- Bolocan 1999: Gheorghe Bolocan, *Prenumele actuale – inventar și repartii teritorială*, în „Studii și Cercetări de Onomastică”, nr. 4/1999, Craiova, Editura Universitaria, p. 369-412.
- Brâncuș 1967: Grigore Brâncuș, *Nume date animalelor domestice*, în LR, anul XVI, nr. 2/1967, p. 169-175.
- Cristureanu 1969: Al. Cristureanu, *Prenume de proveniență cultă în antroponimia contemporană românească*, în „Studii și materiale de onomastică”, București, Editura Academiei Române, 1969, p. 21-43.
- Gruică 2006: G. Gruică, *Moda lingvistică 2007. Norma, uzul și abuzul*, Pitești, Editura Paralela 45, 2006.
- Iordan 1979: Iorgu Iordan, *Influența modei asupra numelor de persoană*, în LR, anul XXVIII, nr. 1/1979, p. 41-50.
- Oancă 1995: Teodor Oancă, *Tendințe noi în antroponimia românească. Schimbări de nume*, în „Studii și Cercetări de Onomastică”, nr. 1/1995, Craiova, Editura Universitaria, p. 7-24.
- Oancă 2001: Teodor Oancă, *Sociolingvistică aplicată. Cercetări de antroponimie*, Craiova, Fundația Scrisul Românesc, 2001.
- Pașca 1936: Șt. Pașca, *Nume de persoane și nume de animale în Țara Oltului*, București, 1936.
- Tomescu 1998: Domnița Tomescu, *Gramatica numelor proprii în limba română*, București, Editura All, 1998.
- Tomescu 2001: Domnița Tomescu, *Numele de persoană la români. Perspectivă istorică*, București, Editura Univers Enciclopedic, 2001.
- Zafiu 2006: Rodica Zafiu, *Nume de animale*, în „România literară”, nr.23, 11 aug., 2006.

Romanian Onomastics under the European Linguistic Mode

Starting from the idea that mode is created and influenced by the all conditions of people's life, this paper talks about the most recent mode in the Romanian onomastics. Being a complex domain, we focused only on the elements of urban names, especially in the branches such as: anthroponomy, zoonimy and toponimy. These branches are also partial analyzed, studying particularly the aspects that were changing in the last time.

After a direct investigation, our conclusion is that in anthroponomy the most important tendency is to substitute the traditional names with some imported ones, many children being baptized with 2, 3, 4 or even 5 names; in zoonimy the main tendency is the name's transfer from anthroponomy. Besides mode, toponimy is the most constant branch, in this domain the changes being very rare. When a name of a street is replaced with other, the reason is either political or social and this replacement is not influenced by mode.

Craiova, România